

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 12 november 1998 door de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "houdende organisatie van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening en de regeling van de rechtspositie van het personeel", heeft, na de zaak te hebben onderzocht op de zittingen van 9 november 1999, 16 november 1999 en 30 november 1999, op laatstvermelde datum het volgende advies gegeven :

STREKKING VAN HET ONTWERP

De Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening is een instelling van openbaar nut, opgericht bij het decreet van 28 juni 1983 houdende oprichting van een instelling Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening. Ze is een instelling van categorie B, in de zin van artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut.

Artikel 17 van het decreet van 28 juni 1983, gewijzigd bij het decreet van 7 juli 1998, bepaalt dat de Vlaamse regering o.m. de regeling van de rechtspositie van het personeel vaststelt, na advies van de raad van bestuur.

Het voor advies voorgelegde ontwerpbesluit beoogt aan die laatste bepaling uitvoering te geven.

Het ontwerp omvat aldus vier soorten regelingen :

- bepalingen in verband met de organisatie en de werking van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening, hierna : VMW, (deel II);
- bepalingen in verband met het administratief en geldelijk statuut van de ambtenaren (delen III tot en met XIII);
- bepalingen in verband met de rechtspositie van de niet-statutaire personeelsleden (deel XIV);

.../...

- bepalingen in verband met de rechtspositie van de personeelsleden die zijn overgekomen van een door de VMW overgenomen waterbedrijf (deel XV).

De bepalingen van het ontworpen besluit hebben uitwerking met terugwerkende kracht, in beginsel tot 1 januari 1995 (artikel XVIII 1, § 1, van het ontwerp). Verscheidene bepalingen hebben echter uitwerking met ingang van een latere datum (artikel XVIII 1, §§ 2 tot 7).

ALGEMENE OPMERKING

Luidens artikel 9, tweede lid, laatste volzin, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen regelt het decreet de oprichting, de samenstelling, de bevoegdheid, de werking en het toezicht van de in het eerste lid bedoelde openbare instellingen, "onverminderd artikel 87, § 4," van de bijzondere wet.

Dat artikel 87, § 4, luidt als volgt :

"Een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit, genomen na advies van de Regeringen, wijst die algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van het Rijkspersoneel aan, welke van rechtswege van toepassing zullen zijn op het personeel van de Gemeenschappen en de Gewesten, evenals op het personeel van de publiekrechtelijke rechtspersonen die afhangen van de Gemeenschappen en de Gewesten, met uitzondering van het personeel bedoeld in artikel 17 van de Grondwet".

Uit de aangehaalde bepalingen van de artikelen 9 en 87, § 4, gelezen in hun onderlinge samenhang, volgt dat de rechtspositieregeling welke de Vlaamse regering ter

.../...

uitvoering van artikel 17 van het decreet van 28 juni 1983 vaststelt, in overeenstemming moet zijn met de voorschriften van het - ter uitvoering van artikel 87, § 4, vastgestelde - koninklijk besluit van 26 september 1994 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen en van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen (hierna : algemene principes-besluit of APKB).

Hiertegen kan niet worden opgeworpen dat artikel 62, § 1, van het APKB de in de artikelen 1 tot 60 bepaalde algemene principes alleen van toepassing verklaart op de instellingen die zijn vermeld op een door de Koning vast te stellen lijst (1). Bij arrest nr. 39/97 van 14 juli 1997 heeft het Arbitragehof zich immers aangesloten bij het standpunt dat de Raad van State steeds heeft ingenomen, namelijk dat uit de artikelen 9 en 87, § 4, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 volgt dat de bedoelde algemene principes van rechtswege van toepassing zijn op alle openbare instellingen welke door de gemeenschappen en de gewesten met toepassing van artikel 9 zijn opgericht. In het voornoemde arrest heeft het Arbitragehof geoordeeld dat

(1) Het is wellicht op grond van artikel 62, § 1, van het APKB dat in de toelichting bij het ontworpen besluit wordt gesteld dat de VMW "naar alle waarschijnlijkheid" niet onderworpen is aan het APKB (algemene commentaar, nr. 1).

"de Koning zich geen bevoegdheid heeft kunnen voorbehouden om de publiekrechtelijke rechtspersonen aan te wijzen op wier personeel de algemene principes slechts van toepassing zouden zijn. Artikel 62, § 1, van het koninklijk besluit van 26 september 1994 is derhalve in strijd met eerdergenoemd artikel 87, § 4, en moet, op grond van artikel 159 van de Grondwet, buiten toepassing worden gelaten" (overweging B.4.4.2).

Omtrent de overeenstemming van de ontworpen bepalingen met het algemene principes-besluit zullen opmerkingen worden gemaakt bij de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Aanhef

1. De verwijzing, in het tweede lid, naar het advies van de Vast Wervingssecretaris is overbodig. Dat lid kan dan ook weggelaten worden.

2. In het derde lid wordt verwezen naar een aantal adviezen van de raad van bestuur van de VMW. Uit de aan de Raad van State medegedeelde stukken blijkt dat de in de aanhef vermelde data verkeerd zijn. In verband met het personeelsstatuut blijkt de raad van bestuur beslissingen te hebben genomen op 24 maart 1995, 20 maart 1998, 4 september 1998 en 30 oktober 1998.

.../...

De stellers van het ontwerp dienen na te gaan welke van de laatstgenoemde data vermeld moeten worden.

3. In het vijfde lid vervange men de woorden "gemeentelijk comité" door "gemeenschappelijk comité".

Artikel I 6

Dit artikel voorziet in het verplicht advies van de raad van bestuur over elke voorgenomen wijziging of aanvulling van het ontworpen besluit.

De verplichting om een advies te vragen aan de raad van bestuur maakt thans het voorwerp uit van artikel 17 van het decreet van 28 juni 1983. Het is overbodig deze verplichting te bevestigen in het ontworpen besluit. Bovendien stemt artikel I 6 van het ontwerp niet helemaal overeen met artikel 17 van het decreet.

Artikel I 6 dient dan ook uit het ontwerp weggelaten te worden.

Artikel II 1

Volgens dit artikel wordt de VMW bestuurd door een raad van bestuur, waarvan de samenstelling, de werking en de bevoegdheden bepaald worden in de statuten van de VMW.

.../...

Artikel 13 van het decreet van 28 juni 1983 bepaalt reeds dat er een raad van bestuur is, waarvan het de samenstelling regelt. Bovendien bepaalt dat artikel dat alle regels en modaliteiten inzake bestuur en werking van de VMW in de statuten worden vastgelegd.

In de definitie vervat in artikel I 2, 7°, van het ontwerp wordt ook al bepaald dat de raad van bestuur het bestuursorgaan is, en wordt verwezen naar artikel 13 van het decreet.

In zoverre artikel II 1 melding maakt van het bestaan van de raad van bestuur, en voor de regeling van de werking en de bevoegdheden verwijst naar de statuten, is het overbodig; in zoverre het ook voor de regeling van de samenstelling verwijst naar de statuten, is het strijdig met artikel 13 van het decreet. De conclusie is dan ook dat artikel II 1 uit het ontwerp weggelaten moet worden.

Artikel II 4

1. Luidens de inleidende zin van paragraaf 1 van dit artikel neemt "de raad van beroep die door de Vlaamse regering wordt opgericht voor sommige openbare instellingen die onder de Vlaamse Gemeenschap en/of het Vlaamse Gewest ressorteren" kennis van alle beroepen die krachtens het ontworpen besluit kunnen worden ingesteld.

De in die bepaling bedoelde raad van beroep is die welke opgericht is bij het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende oprichting en samenstelling van een raad van beroep voor sommige Vlaamse openbare instellingen :

.../...

dat besluit vindt, luidens artikel 1 ervan, toepassing "op de openbare instellingen die ressorteren onder de Vlaamse Gemeenschap en/of het Vlaamse Gewest waarvan het personeelsstatuut de aansluiting bij de raad van beroep voor sommige Vlaamse openbare instellingen regelt of toestaat".

In paragraaf 1 zou dan ook beter uitdrukkelijk worden verwezen naar dat besluit van 1 juni 1995. Dit geldt ook voor paragraaf 2.

2. Luidens het ontworpen artikel II 4, § 1, 2°, kan een definitief benoemd statutair personeelslid, wat de evaluatie betreft, alleen beroep instellen "tegen de evaluatie «onvoldoende» of tegen een vormgebrek tijdens de evaluatieprocedure".

Die beperking van de mogelijkheid om beroep in te stellen is niet in overeenstemming met artikel 25, eerste lid, 7° en 8°, van het APKB dat een recht op beroep verleent, hetzij bij de directieraad in al de gevallen waarin de ambtenaar er niet mee kan instemmen dat hij niet de meest positieve waardering heeft gekregen (7°) (1), hetzij bij een

(1) Blijkens de toelichting bij het ontworpen besluit, gaan de stellers van het ontwerp ervan uit "dat alle evaluaties, uitgezonderd de evaluatie «onvoldoende», de meest gunstige zijn" (commentaar bij artikel II 4, § 1). Met die opvatting kan niet ingestemd worden. Het oordeel of een evaluatie de "meest positieve waardering" inhoudt, moet aan de betrokken ambtenaar worden overgelaten. Het ontworpen besluit zou ook niet kunnen opleggen dat alle evaluaties, met uitzondering van de evaluatie "onvoldoende", als de "meest positieve waardering" beschouwd moeten worden : zulke bepaling zou de betekenis miskennen die de stellers van het ontwerp zelf hebben willen geven aan de evaluatie, die er immers precies op gericht is de loopbaan van de ambtenaar, bijvoorbeeld op het vlak van bevordering of mutatie, in belangrijke mate te beïnvloeden.

paritair samengestelde commissie indien hij niet kan instemmen met de hem meegedeelde evaluatie wat inhoud en vorm betreft (8°).

3.1. De artikelen 46 en 47 van het APKB kennen de ambtenaar en de stagiair, zonder enige beperking, een recht op beroep toe bij een paritair samengestelde commissie belast met de kennisneming van de beroepen inzake afwezigheden.

Het bedoelde algemeen beginsel steunde op het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende de afwezigheden wegens persoonlijke aangelegenheden, dat in artikel 2bis voorzag in de oprichting van een commissie voor beroep inzake verlof, disponibiliteit en afwezigheid die kennis nam van de in dat besluit bedoelde beroepen. Dat koninklijk besluit van 1 juni 1964 is met ingang van 1 december 1998 opgeheven bij het koninklijk besluit van 19 november 1998. Dat laatste koninklijk besluit voorziet niet meer in de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen beslissingen inzake verlof, disponibiliteit en afwezigheid. Het gevolg hiervan is dat artikel 46 APKB niet langer de uitdrukking is van een algemeen principe dat van toepassing is op het rijkspersoneel.

De bepalingen van het ontwerp moeten bijgevolg niet meer worden getoetst aan de artikelen 46 en 47 van het APKB, behalve in zoverre ze uitwerking hebben vóór 1 december 1998, op welke datum de voornoemde artikelen zonder voorwerp zijn geworden. De hiernavolgende opmerking 3.2 geldt

.../...

derhalve alleen maar in zoverre het ontworpen besluit uitwerking zal hebben in de periode tussen 1 januari 1995 en 30 november 1998.

3.2. Het ontworpen artikel II 4, § 1, 3°, beperkt de bevoegdheid van de raad van beroep tot de beslissingen tot weigering van het verlof voor verminderde prestaties en van het verlof en de non-activiteit wegens persoonlijke redenen. Uit de combinatie van artikel XI 18, vierde lid, met artikel XI 28, § 3, tweede lid, van het ontwerp volgt dat de raad van beroep bovendien uitspraak doet over de beslissingen inzake ouderschapsverlof.

Opdat de ontworpen regeling in overeenstemming zou zijn met de vermelde bepalingen van het APKB, dient het recht op beroep te worden uitgebreid tot de andere verloven dan de hiervoren vernoemde. Bovendien mag het recht op beroep niet worden beperkt tot weigeringsbeslissingen, maar dient het te worden verleend voor alle griefhoudende beslissingen die op afwezigheden betrekking hebben : zo kan een aanvraag eventueel slechts gedeeltelijk worden ingewilligd (zie bijvoorbeeld artikel XI 28, § 3, van het ontwerp) of kunnen er betwistingen zijn over de berekening van verlofperiodes, aanvang en einde, enz.

Artikel II 6

1. Volgens paragraaf 1, eerste lid, wijst de leidend ambtenaar, indien er meer personeelsleden van rang K2 beschikbaar zijn dan er afdelingen zijn, in overleg met de

.../...

adjunct-leidend ambtenaren "per afdeling een statutair personeelslid van rang K2 aan voor de functie van afdelingshoofd".

In dit verband moet worden opgemerkt dat in artikel 21 van het APKB de loopbaan van de ambtenaren wordt vastgelegd in "hiërarchische rangen" en "graden". De graad is de titel die de ambtenaar in een rang situeert en hem machtigt tot het bekleden van een betrekking die met die graad overeenstemt. In een dergelijk systeem moeten de rangen dus in een hiërarchisch verband tot elkaar staan; de graden binnen eenzelfde rang moeten daarentegen gelijkwaardig zijn (1). Daaruit volgt ook dat de hiërarchie tussen verschillende functies alleen mag blijken uit de verschillende rangen die met die functies overeenstemmen. Binnen eenzelfde rang kunnen er m.a.w. geen graden van verschillende hiërarchische waarde zijn.

Artikel II 6, § 1, van het ontwerp is niet in overeenstemming met die bepalingen. Het heeft immers tot gevolg dat aan de ambtenaren van rang K2 betrekkingen worden toegewezen die hiërarchisch ongelijk zijn : die van afdelingshoofd en de overige betrekkingen.

Uit de tekst van de ontworpen bepaling valt bovendien niet op te maken of de bedoelde "functie van afdelingshoofd" moet beschouwd worden als een mandaatfunctie in de zin van artikel 22 van het APKB, dan wel als een bevorderingsbetrekking. De gemachtigde ambtenaar heeft

(1) Rdpl. R.v.St., 7 juni 1999, Vandeputte, nr. 80.680.

evenwel verklaard dat het niet de bedoeling is de functie van afdelingshoofd te beschouwen als een mandaatfunctie (1).

In dat geval moet het gaan om een bevorderingsgraad, en moet het ontwerp specifiek in die graad voorzien, en bepalen dat deze gesitueerd is in een rang tussen de rangen K2 en K3 (2).

Zulks betekent dan verder dat, overeenkomstig artikel 23 van het APKB, de bevorderingsvoorwaarden en -procedures in het ontwerp moeten worden opgenomen en dat die regels rekening dienen te houden met artikel 28 van het APKB, luidens welke bepaling de bevorderingen binnen eenzelfde niveau bij voorrang verleend worden aan de sollicitanten die de meest positieve waarderingen hebben verkregen.

-
- (1) De bepaling van artikel II 6, § 1, luidens welke de aanwijzing als afdelingshoofd slechts kan worden gegeven aan "een statutair personeelslid van rang K2", wijst er overigens op dat het niet gaat om een "mandaat" in de zin van artikel 22 van het APKB. Volgens het eerste lid van dat artikel 22 is een aanwijzing voor de uitoefening van een mandaat immers alleen mogelijk "in een vacante betrekking van een graad van hogere rang".
- (2) Men vergelijkte met de functie van afdelingshoofd in het Vlaams personeelsstatuut. Omdat de Vlaamse regering wenste dat de afdelingshoofden in een hogere positie zouden staan dan de personeelsleden van hun afdeling, is voor hen in een aparte rang A2A voorzien (artikel VIII 5 van het VPS, gewijzigd o.m. bij besluit van de Vlaamse regering van 11 maart 1997).

.../...

Ook artikel I 2, 13°, waarin de term "afdelingshoofd" wordt gedefinieerd, en bijlage 3 bij het ontwerp, waarin de indeling van de betrekkingen per rang wordt bepaald, moeten dan worden aangepast.

2. Overigens moet opgemerkt worden dat de regeling vervat in artikel II 6, in de huidige situatie van de VMW overbodig is. Uit de toelichting verstrekt door de gemachtigde ambtenaar blijkt immers dat er op dit ogenblik niet meer personeelsleden van rang K2 zijn dan er afdelingen zijn. Wie bevorderd is tot rang K2, wordt dus automatisch afdelingshoofd. Artikel II 6 zou bijgevolg uit het ontwerp weggelaten kunnen worden.

Artikel II 9

Luidens paragraaf 1 van dit artikel moet degene die wenst aangewezen te worden als opdrachthouder een geschiktheidsbrevet behalen. Paragraaf 2 bepaalt dat wie hiervoor in aanmerking meent te komen, maar kan deelnemen aan de selectieproef die leidt tot een opleiding met het oog op het toekennen van het geschiktheidsbrevet, indien hij of zij daartoe door de directieraad is geselecteerd.

Aan de aanwijzing tot opdrachthouder gaat dus een dubbele selectie vooraf. Terwijl de selectieproef een bekwaamheidstest is, ontbreekt in het ontwerp echter elk criterium dat de directieraad moet leiden bij de voorafgaande selectie. Vooreerst is niet duidelijk waarom

.../...

voorafgaand aan een test nog een selectie moet gebeuren, maar indien daarvoor redenen voorhanden zijn, is vereist dat in het ontwerp de criteria worden bepaald welke de directieraad moet hanteren bij die selectie. Het spreekt overigens vanzelf dat de directieraad de selectie en de niet-selectie in elk geval zal moeten motiveren.

Artikel II 12

Volgens dit artikel is de VMW onderworpen aan alle geldende wettelijke bepalingen inzake VGW (lees : VGV ?).

De desbetreffende bepalingen zijn terug te vinden in de wet van 10 juni 1952 betreffende de gezondheid en de veiligheid van de werknemers, alsmede de salubriteit van het werk en van de werkplaatsen (tot 1 april 1998), en in de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk en het koninklijk besluit van 27 maart 1998 betreffende de interne dienst voor preventie en bescherming op het werk (met ingang van de genoemde datum). De laatstgenoemde wet verplicht de werkgever, ter vervanging van het vroegere comité VGV, een "Interne Dienst voor Preventie en Bescherming op het Werk" op te richten.

De voornoemde voorschriften van de wetten van 10 juni 1952 en 4 augustus 1996 zijn, als maatregelen van interne politie die betrekking hebben op de arbeidsbescherming, tot de bevoegdheid van de federale overheid blijven behoren (artikel 6, § 1, II, eerste lid, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen). Ze kunnen derhalve niet beschouwd worden als een

.../...

aspect van de rechtspositieregeling van het personeel, zodat het de Vlaamse decreetgever en a fortiori de Vlaamse regering niet toekomt hierin regelend op te treden. Om wetgevingstechnische redenen is zulk regelend optreden af te raden, zelfs als het alleen maar zou gaan om een bevestiging van de federale regels. Artikel II 12 kan dan ook beter uit het ontwerp worden weggelaten.

Artikel II 20

Men schrijve : "In afwijking van artikel II 9 ...".

Artikel II 21

In dit artikel is sprake van beroepen die bij de commissie van beroep werden ingesteld "vóór de datum van inwerkingtreding van het besluit waarbij de Vlaamse regering een raad van beroep voor sommige openbare instellingen die ressorteren onder de Vlaamse gemeenschap en/of het Vlaamse gewest, opricht".

Het bedoelde besluit is het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende oprichting en instelling van een raad van beroep voor sommige Vlaamse openbare instellingen (zie opmerking 1 bij artikel II 4). De inwerkingtreding van dat besluit wordt geregeld in artikel 15, dat echter verwijst naar de datum van inwerkingtreding van het besluit tot vaststelling van het personeelsstatuut van de betrokken instelling.

.../...

Het is dan ook eenvoudiger te bepalen dat de commissie van beroep kennis neemt van de beroepen die werden ingesteld "vóór de datum van inwerkingtreding van dit besluit" (d.i. van het ontworpen besluit), of nog, "vóór 1 januari 1995" (zie artikel XVIII 1, § 1, van het ontwerp).

Artikel II 22

1. Volgens paragraaf 1 behandelt de raad van beroep van de VMW de beroepen tegen een tuchtstraf of schorsing in het belang van de dienst en de aanvragen tot herziening van een beoordeling "die bij hem worden ingediend vóór de datum van inwerkingtreding van het besluit waarbij de Vlaamse regering een raad van beroep voor sommige openbare instellingen die ressorteren onder de Vlaamse gemeenschap en/of het Vlaamse gewest, opricht".

De gemachtigde ambtenaar heeft verklaard dat die bepaling nodig is om de continuïteit van de openbare dienst te verzekeren. De raad van beroep bedoeld in artikel II 4 van het ontwerp acht zich immers niet bevoegd om op te treden zolang het ontworpen besluit niet is goedgekeurd. Tot zolang blijft de raad van beroep van de VMW de in artikel II 22 bedoelde beroepen behandelen.

Gelet op die uitleg, moet niet verwezen worden naar de datum van inwerkingtreding van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995, maar naar een datum in de toekomst, bijvoorbeeld de datum waarop het ontworpen besluit in het Belgisch Staatsblad wordt bekendgemaakt.

.../...

2. Paragraaf 2 bevat een soortgelijke regeling i.v.m. de beroepen ingesteld tegen een beoordeling toegekend vóór de aanvang van de eerste evaluatieperiode, als bedoeld in artikel VIII 16, § 1.

Indien de raad van beroep bedoeld in artikel II 4 zich ook in verband met deze beroepen niet bevoegd acht zolang het ontworpen besluit niet is goedgekeurd, geldt opmerking 1 ook voor paragraaf 2.

Indien die raad van beroep zich vanaf 1 januari 1995 bevoegd heeft geacht om beroepen als bedoeld in paragraaf 2 te beoordelen, dienen in die paragraaf de woorden "de datum van inwerkingtreding van het besluit ... krachtens dit besluit" vervangen te worden door "1 januari 1995".

Artikel III 1

1. Het eerste lid van dit artikel voert een principeel spreekrecht voor de ambtenaar in. Het tweede lid somt een aantal gevallen op waarin het de ambtenaar verboden is feiten bekend te maken waarvan hij kennis heeft uit hoofde van zijn ambt.

De vermelde gevallen stemmen in grote lijnen overeen met die welke opgesomd zijn in artikel 3, tweede lid, van het APKB. Het in die bepaling geregelde verbod moet evenwel worden genuanceerd, rekening houdend met het in

.../...

artikel 32 van de Grondwet ingeschreven beginsel van de openbaarheid van bestuursdocumenten en met de bepalingen betreffende de passieve openbaarheid, opgenomen in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Het spreekt immers vanzelf dat de bepalingen van het APKB die een spreekverbod invoeren, slechts dwingend kunnen zijn ten aanzien van de gemeenschappen en de gewesten in zoverre de in dat besluit gehuldigde principes verenigbaar zijn met de grondwettelijke en wettelijke bepalingen die de ambtenaren tot spreken verplichten.

De gevallen waarin - zowel voor federale als voor niet-federale overheden - een uitzondering bestaat op de plicht tot openbaarmaking, worden opgesomd in artikel 6, §§ 1 en 2, van de genoemde wet van 11 april 1994. Die uitzonderingsgronden zijn relatief, in die zin dat de daardoor beschermde belangen zich slechts tegen de openbaarmaking verzetten in zoverre zij zwaarder wegen dan het belang van de openbaarheid (paragraaf 1) of in zoverre daaraan afbreuk gedaan zou worden door de openbaarheid (paragraaf 2). De tekst van het ontwerp, die geen plaats voor enige afweging inruimt, dient aan die wetsbepalingen te worden aangepast.

2. In zoverre in artikel III 1, tweede lid, 6°, verwezen wordt naar feiten die betrekking hebben op "het vertrouwelijk karakter van commerciële, intellectuele en industriële gegevens", dient vastgesteld te worden dat die uitzonderingsgrond niet voorkomt in artikel 3, tweede lid, van het APKB. Die bepaling kan echter wel in het ontwerp

.../...

behouden blijven, aangezien artikel 6, § 1, 7°, van de wet van 11 april 1994 "het uit de aard van de zaak vertrouwelijk karakter van de ondernemings- en fabricatiegegevens die aan de overheid zijn medegedeeld" noemt als een grond die, na afweging tegen het belang van de openbaarheid, zich tegen de openbaarmaking van gegevens - en dus tegen de bekendmaking van feiten - kan verzetten.

Wel moet worden opgemerkt dat, ook wat die bepaling betreft, het ontwerp niet voorziet in enige afweging van het beschermde belang tegen het belang van de openbaarheid. Bovendien moet worden opgemerkt dat, luidens artikel 8, § 1, 4°, van het Vlaamse decreet van 18 mei 1999 betreffende de openbaarheid van bestuur, de aanvraag tot openbaarmaking van vertrouwelijke commerciële en industriële gegevens, met inbegrip van de intellectuele eigendom, die aan de overheid zijn meegedeeld, niet moet worden afgewezen (en dus niet moet worden afgewogen tegenover het beschermde belang), indien "de betrokkene met de inzage, de uitleg of de mededeling in afschrift ervan heeft ingestemd". Getoetst aan die bepaling, voorziet het ontwerp in een te ruime uitzondering op het spreekrecht.

3. Bij artikel III 1, tweede lid, 7°, wordt aan de ambtenaar verbod opgelegd om feiten bekend te maken die betrekking hebben op de rechten en de vrijheden van de burger, en in het bijzonder het recht op eerbied voor het privé-leven.

Luidens artikel 6, § 2, 1°, van de voornoemde wet van 11 april 1994 mag een gegeven dat afbreuk doet aan de persoonlijke levenssfeer van een burger wel openbaar worden

.../...

gemaakt, indien "de betrokken persoon met de inzage, de uitleg of de mededeling in afschrift heeft ingestemd". Ook artikel 8, § 3, 2°, van het decreet van 18 mei 1999 voorziet in die afwijking van het verbod tot openbaarmaking.

Ter inachtneming van die bepalingen volstaat het in artikel III 1, tweede lid, 7°, te bepalen dat het spreekverbod niet geldt wanneer "de betrokkene toestemming heeft verleend om op hem betrekking hebbende gegevens openbaar te maken".

4. In zoverre in artikel III 1, tweede lid, 8°, aan de ambtenaar verbod wordt opgelegd om feiten bekend te maken die betrekking hebben op "het intern beraad dat voorafgaat aan elke beslissing", sluit het aan bij artikel 3, tweede lid, van het APKB. Volgens de laatstgenoemde bepaling geldt de desbetreffende uitzondering op het spreekrecht ten aanzien van "feiten die betrekking hebben op de voorbereiding van alle beslissingen". Die laatste bepaling moet echter gelezen worden in samenhang met het bepaalde in artikel 6, § 3, 1°, van de wet van 11 april 1994 waaruit afgeleid kan worden dat de feiten die betrekking hebben op de voorbereiding van overheidsbeslissingen in beginsel behoren tot die welke, op verzoek van een particulier, openbaar gemaakt moeten worden. In het licht van die bepaling bekeken, is de in het ontwerp vastgestelde uitzonderingsgrond te ruim geformuleerd. Die uitzondering op het spreekrecht is ook ruimer dan die welke volgt uit artikel 8, §§ 3, 3°, en 4, van het voornoemde decreet van 18 mei 1999.

.../...

Artikel IV 2

1. In het eerste lid verwijze men naar het "Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992".

2. In het tweede lid van artikel IV 2 is sprake van "een openbaar politiek mandaat". Die term kan aanleiding geven tot interpretatieproblemen. In de toelichting bij het ontworpen besluit wordt gesteld dat de stellers van het ontwerp onder de term "politiek mandaat" de mandaten verstaan bedoeld in het decreet van 30 november 1988 tot instelling van het politiek verlof voor de personeelsleden van de openbare instellingen en publiekrechtelijke verenigingen die van het Vlaamse Gewest afhangen (commentaar bij artikel IV 2).

Het zou beter zijn dat in de tekst zelf van het ontwerp bepaald wordt wat verstaan moet worden onder de term "openbaar politiek mandaat".

Artikel VI 1

1. Volgens paragraaf 1, tweede lid, worden de lichamelijke geschiktheidsvereisten "via een door de raad van bestuur aangestelde geneeskundige dienst gecontroleerd".

Die bepaling is niet in overeenstemming met artikel 1, § 3, tweede lid, van het APKB, naar luid waarvan de lichamelijke geschiktheid gecontroleerd wordt door de Sociaal-Medische Rijksdienst.

.../...

2. Luidens paragraaf 2 worden de functies waarvoor in de functiebeschrijving en het profiel bepaald wordt dat ze een rechtstreekse of onrechtstreekse deelneming aan de uitoefening van het openbaar gezag inhouden, of die werkzaamheden omvatten strekkende tot bescherming van de algemene belangen van de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest, voorbehouden aan Belgen. In zoverre daaruit volgt dat de niet in paragraaf 2 bedoelde ambten, m.a.w. de ambten die geen deelneming aan de uitoefening van het openbaar gezag inhouden, noch werkzaamheden omvatten strekkende tot bescherming van de algemene belangen van de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest, toegankelijk zijn voor eenieder zonder onderscheid inzake nationaliteit, is dit artikel strijdig met artikel 10, tweede lid, van de Grondwet, geïnterpreteerd in het licht van het Europees Gemeenschapsrecht, en met artikel 1, § 3, 1°, van het APKB. De toegang moet beperkt worden tot Belgen of burgers van de Europese Unie.

Artikel VI 3

Luidens paragraaf 1, eerste lid, 1°, van dit artikel geldt als aanwervingsvoorwaarde : "voldoen aan de maximum- en eventueel minimumleeftijdsgrens die de raad van bestuur bepaalt voor de desbetreffende graad en eventuele specialiteit bij wege van algemene maatregel".

Die bepaling hoeft niet meer getoetst te worden aan artikel 11, § 1, 1°, van het APKB, ook al wordt daarin bepaald dat enkel wie de leeftijd van vijftig jaar niet

.../...

heeft bereikt, als ambtenaar kan worden aangeworven. Die bepaling van het APKB is immers niet meer verenigbaar met artikel 3 van de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling, naar luid waarvan het verboden is bij werving of selectie een maximumleeftijd vast te stellen vanaf wanneer een sollicitant zijn kandidatuur niet meer mag stellen. Die verbodsbepaling is mede van toepassing op de werving van het rijkspersoneel (1). De leeftijdsgrens van het APKB kan dus niet meer als een algemeen principe beschouwd worden.

De genoemde wet van 13 februari 1998 is niet van toepassing op het personeel van de diensten van de gemeenschappen en de gewesten of van de instellingen die ervan afhangen. Het stellen van leeftijdsgrenzen voor de aanwerving van leden van dat personeel behoort immers tot de regels i.v.m. het openbaar ambt, en daarvoor is elke gemeenschap en elk gewest zelf bevoegd.

Het voorgaande neemt niet weg dat het stellen van een leeftijdsgrens thans op gespannen voet staat met de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie. Het lijkt inderdaad moeilijk om nog een deugdelijke verantwoording te kunnen vinden voor een onderscheid tussen sollicitanten, naargelang zij jonger of ouder dan een bepaalde leeftijd zijn. De stellers van het ontwerp dienen zich dan ook af te vragen of het niet beter is artikel VI 3, § 1, eerste lid,

(1) Zie, i.v.m. de bespreking van een amendement op artikel 4 van het betrokken wetsontwerp, het verslag van de commissie, Parl. St., Kamer, 1997-98, nr. 1269/4, p. 42.

1°, uit het ontwerp weg te laten. Minstens zou duidelijker uit de tekst moeten blijken dat een leeftijdsgrens slechts mogelijk is voor de functies waarvoor zulks concreet verantwoord kan worden.

De voorgaande opmerkingen gelden eveneens, mutatis mutandis, voor artikel VI 5, § 1, 1°.

Artikel VI 4

In paragraaf 1 en in paragraaf 2 vervange men de woorden "artikel VI 3, 1°" en "artikel VI 3, 2°" respectievelijk door "artikel VI 3, § 1, 1°" en "artikel VI 3, § 1, 2°".

Artikel VI 21

Luidens het eerste lid van dit artikel worden voor elk vergelijkend aanwervingsexamen twee lijsten van laureaten opgesteld : een lijst A, met bepaalde kandidaten die reeds in dienst zijn bij de VMW, en een lijst B, met de andere kandidaten. Luidens het tweede lid moet bij aanwerving voorrang verleend worden aan de kandidaten van lijst A.

Deze regeling kan niet bestaanbaar worden geacht met artikel 15 van het APKB, dat immers zonder mogelijkheid van uitzondering voorschrijft dat kandidaten worden opgeroepen tot de stage in de volgorde van hun rangschikking.

.../...

Daarenboven voert de ontworpen regeling een ongelijke behandeling in van geslaagden voor eenzelfde examen. Dat verschil in behandeling kan slechts toelaatbaar worden geacht indien daarvoor een objectieve en pertinente verantwoording kan worden gegeven. De Raad van State betwijfelt of zulke verantwoording mogelijk is.

De ontworpen regeling betreffende de twee lijsten moet derhalve worden weggelaten.

Artikel VI 22

1. Luidens het eerste lid behouden de geslaagden voor een vergelijkend aanwervingsexamen het voordeel van hun uitslag gedurende vier jaar, "tenzij de raad van bestuur een andere termijn bepaald heeft". In het derde en het vierde lid wordt bepaald dat "een kortere geldigheidsduur wordt vastgesteld in het examenreglement" en dat "de verlenging van de wervingsreserve ... mogelijk (is) om dienstredenen".

Volgens het tweede lid moet elke afwijkende termijn in het examenreglement vastgesteld worden. Het derde lid, waarin nogmaals bepaald wordt dat een kortere termijn in dat reglement wordt vastgesteld, is overbodig. Dat derde lid dient bijgevolg weggelaten te worden.

De verlenging, bedoeld in het vierde lid, lijkt er een te zijn waartoe beslist wordt nadat het examen heeft plaatsgevonden. Dit zou duidelijker uit de tekst moeten blijken.

.../...

Rekening houdend met het voorgaande, kunnen het eerste tot het vierde lid vervangen worden door de volgende twee leden :

"De geslaagden ..., tenzij de raad van bestuur een andere termijn heeft vastgesteld, welke in het examen-reglement wordt bepaald.

Achteraf kan de raad van bestuur de geldigheidsduur van de wervingsreserve verlengen, doch enkel om redenen die verband houden met de goede werking van de dienst."

2. In het vijfde lid is sprake van een bijzondere regeling voor de geslaagden die zijn opgenomen op de lijst A, bedoeld in artikel VI 21.

Gelet op hetgeen in verband met dat artikel is opgemerkt, moet dit vijfde lid weggelaten worden.

Artikel VI 25

Men schrappe in het tweede lid de woorden "en erkend". Het decreet van 27 juni 1990 houdende de oprichting van een Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap verwijst, wat de gerechtigde "personen" betreft, immers enkel naar een "inschrijving". Van een "erkenning" is enkel sprake voor de "voorzieningen" (artikel 45 van het decreet).

.../...

Artikel VIII 2

Volgens paragraaf 2 wordt over het organogram overleg gepleegd in het tussenoverlegcomité.

Uit artikel 11, § 1, tweede lid, van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel volgt reeds dat overleg gepleegd moet worden over "maatregelen van inwendige aard" betreffende o.m. de organisatie van het werk. De ontworpen bepaling voegt aan deze verplichting niets toe.

Gelet op het feit dat het syndicaal overleg een aangelegenheid vormt welke behoort tot de bevoegdheid van de federale overheid, is het beter om het zinsdeel i.v.m. het overleg in het tussenoverlegcomité uit artikel VIII 2, § 2, weg te laten.

In dat geval dient ook de definitie van "tussenoverlegcomité", vervat in artikel I 2, 8°, uit het ontwerp weggelaten te worden.

Artikel VIII 4

In 1° is sprake van "hoger onderwijs van het lange type gelijkgesteld met universitair niveau"; in 2° is sprake van "hoger onderwijs van het korte type of daarmee gelijkgesteld onderwijs".

.../...

Die benamingen zouden vervangen moeten worden door die welke, met ingang van 1 september 1995, gebruikt worden krachtens het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap. Men schrijve dan respectievelijk "hoger onderwijs van twee cycli" en "hoger onderwijs van één cyclus".

Artikel VIII 7

Volgens paragraaf 2 hebben de adjunct-leidend ambtenaren, onverminderd de bepalingen van artikel VIII 5, een hogere hiërarchische functie dan de andere personeelsleden die titularis zijn van een graad van rang K2.

Om dezelfde redenen als die welke, i.v.m. artikel II 6, § 1, zijn uiteengezet m.b.t. de afdelingshoofden, strookt die regeling niet met artikel 21 van het APKB.

Willen de stellers van het ontwerp voorzien in een hogere hiërarchische positie van de adjunct-leidend ambtenaren, dan dient aan hun functie een aparte graad te beantwoorden, welke gesitueerd is in een rang tussen rang K2 en rang K3 (1).

(1) Die rang zal bovendien hoger moeten zijn dan die welke eventueel voor de afdelingshoofden gecreëerd wordt.

Artikel VIII 8

Paragraaf 1, 3°, van dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een personeelslid in uitzonderlijke gevallen als "hiërarchische meerdere" aan te wijzen voor het uitoefenen van gezag over personeelsleden "van zijn rang". Die bepaling miskent het begrip "hiërarchische meerdere". Alleen een ambtenaar met een hogere rang kan immers worden aangemerkt als "hiërarchische meerdere", zowel in de zin van het APKB (1), als in die van het ontworpen besluit zelf (2).

Artikel VIII 10

Zoals de paragrafen 3 en 6 zijn geredigeerd, laten die bepalingen de mogelijkheid open dat er slechts één evaluator is. Die hypothese is in strijd met artikel 25, eerste lid, 4°, van het APKB, dat een evaluatie door ten minste twee evaluatoren voorschrijft. Desnoods zou voorzien kunnen worden in de mogelijkheid dat slechts één evaluator bij het evaluatiegesprek aanwezig zou zijn; voor het evaluatieverslag dienen echter in elk geval twee evaluatoren verantwoordelijk te zijn.

(1) Zie de opmerking bij artikel VIII 7.

(2) Zie artikel VIII 3, luidens hetwelk de hiërarchie van de graden vijf niveaus en tien rangen omvat, en artikel VIII 5, vierde lid, luidens hetwelk de rangen genummerd worden volgens hun plaats in de hiërarchie.

Artikel VIII 17

Gelet op de regeling die is uitgewerkt in artikel VIII 21, inzonderheid in artikel VIII 21, derde lid, moeten in artikel VIII 17, § 2, de woorden "worden geëvalueerd door de Vlaamse regering" allicht worden vervangen door "worden geëvalueerd door de minister".

Artikel VIII 19

In verband met de verwijzing, in het eerste lid, naar het "overleg in het tussenoverlegcomité", wordt verwezen, mutatis mutandis, naar de opmerking bij artikel VIII 2.

Artikel VIII 20

Om in overeenstemming te zijn met artikel 25, eerste lid, 7° en 8°, van het APKB, moet artikel VIII 20, § 1, in die zin worden aangepast dat de ambtenaar, met betrekking tot iedere evaluatie waarmee hij niet kan instemmen - en niet alleen wanneer het evaluatieverslag wordt besloten met de vermelding "onvoldoende" -, beroep moet kunnen instellen, hetzij bij de directieraad wat de inhoud van de evaluatie betreft, hetzij bij de raad van beroep wat de vorm van de evaluatie betreft (zie hiervoor, opmerking 2 bij artikel II 4).

.../...

Artikel VIII 21

Volgens het vierde lid is de beslissing in beroep van de Vlaamse regering bindend.

Het is niet duidelijk wat de meerwaarde is van die bepaling. Ze lijkt zonder bezwaar weggelaten te kunnen worden.

Artikel VIII 33

Aangezien dit artikel uitwerking zal hebben met ingang van 1 januari 1995 (artikel XVIII 1, § 1, van het ontwerp), kunnen de bepalingen i.v.m. het diensthoofd VGV en de adjuncten van het diensthoofd VGV in het tweede lid worden behouden, voorzover die bepalingen uitwerking zullen hebben van 1 januari 1995 tot 31 maart 1998. Het ontwerp moet dan worden aangevuld met bepalingen waarbij de betrokken bepalingen met ingang van 1 april 1998 worden vervangen door bepalingen die in overeenstemming zijn met de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk en met het koninklijk besluit van 27 maart 1998 betreffende de interne dienst voor preventie en bescherming op het werk (zie opmerking bij artikel II 12).

Artikel VIII 42

Omwille van het parallellisme met 1° zou de tweede volzin van 3° beter geredigeerd worden als een tweede volzin van 2°. Bovendien zou in die volzin beter tot uiting moeten

.../...

komen of het volstaat dat de kandidaat geslaagd is over het geheel van de vier vakken, dan wel of hij voor ieder van de vier vakken afzonderlijk geslaagd moet zijn.

Artikel VIII 57

Volgens paragraaf 1, tweede lid, moet de betrokken ambtenaar zelf een inschatting maken van de gevolgen van zijn evaluatie op zijn loopbaanverloop. Die regeling heeft tot gevolg dat de ambtenaar die zijn evaluatie ten onrechte negatief inschat, nodeloos om een onderhoud met de directieraad zou vragen. De ambtenaar die de consequenties van zijn ongunstige evaluatie daarentegen niet naar behoren inschat, verliest het recht om gehoord te worden. Hoorrecht en efficiëntie zouden meer gebaat zijn met een regeling waarbij de betrokken ambtenaar vooraf op de hoogte wordt gebracht, hetzij van een voorstel tot loopbaanvertraging, hetzij van de intentie van de directieraad om over zijn loopbaanvertraging te beslissen, waarna hij dan kan vragen om gehoord te worden.

Artikel VIII 58

Wetgevingstechnisch kan in de oorspronkelijke tekst van een verordening geen artikel opengelaten worden. Artikel VIII 59 en de volgende artikelen dienen vernummerd te worden.

.../...

Artikel VIII 69

Volgens dit artikel "begint" de schaalanciënniteit van het statutaire personeelslid op z'n vroegst "op de datum van inwerkingtreding van dit besluit".

De gemachtigde ambtenaar heeft verklaard dat de schaalanciënniteit in beginsel begint te lopen vanaf de indiensttreding, maar dat voor de op 1 januari 1995 in dienst zijnde personeelsleden de schaalanciënniteit pas met ingang van die datum begint te lopen (1).

Gelet op die toelichting, zou artikel VIII 69 beter geredigeerd worden als volgt :

"Art. VIII 69. De schaalanciënniteit van het statutaire personeelslid begint te lopen vanaf zijn indiensttreding. Voor de personeelsleden die in dienst zijn op 1 januari 1995, begint de anciënniteit echter pas vanaf die datum te lopen.".

Artikel VIII 70

In paragraaf 1 kunnen de woorden "de in artikel VIII 69 bepaalde datum waarop de schaalanciënniteit van het statutaire personeelslid begint" beter vervangen worden door "de datum waarop de schaalanciënniteit van het

(1) De bedoelde personeelsleden zijn op die datum ingeschaald in het nieuwe systeem (zie de toelichting bij het ontworpen besluit, commentaar bij artikel VIII 69).

statutaire personeelslid begint te lopen, overeenkomstig artikel VIII 69".

Artikel VIII 71

In paragraaf 1 schrijve men : "Het statutaire personeelslid dat op 1 januari 1995 in dienst is en dat op die datum overeenkomstig de bepalingen van bijlage 5 ingeschaald is in een graad ...".

Artikel IX 9

Men redigere het vierde lid als volgt (eventueel als een tweede volzin van het derde lid) :

"Uit de notulen moet blijken dat deze regel in acht werd genomen".

Deze opmerking geldt ook voor artikel IX 11, § 2, vierde lid.

Artikel IX 25

Luidens het derde lid van dit artikel "maakt (de griffier) de zaak bij de raad van beroep aanhangig".

Die gebrekkig geformuleerde regel, welke blijkbaar betrekking heeft op het toewijzen van een door een ambtenaar aanhangig gemaakte zaak aan een bepaalde kamer van de raad

.../...

van beroep, hoort thuis in het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende oprichting en samenstelling van een raad van beroep voor sommige Vlaamse openbare instellingen, en niet in het voorliggende ontwerp.

Artikel IX 26

Luidens het tweede lid van dit artikel "(behandelt men) bij afwezigheid van beraadslaging (van de raad van beroep) binnen de vastgestelde termijn ... het beroep alsof er een gunstig advies werd gegeven".

Artikel 36, § 1, van het APKB kent aan de ambtenaren "het recht toe op beroep bij raden van beroep die kennis nemen van de beroepen inzake tuchtregeling". Volgens paragraaf 3 van dat artikel 36 moet de raad van beroep zijn advies motiveren, wat noodzakelijk impliceert dat de raad van beroep uitspraak doet. Het komt de regering niet toe de waarborgen geboden door het APKB uit te hollen door te voorzien in een regeling krachtens welke de raad van beroep zou kunnen nalaten uitspraak te doen, zelfs al koppelt men aan dat stilzitten een voor de betrokkene op het eerste gezicht gunstig gevolg.

Artikel IX 34

Luidens artikel 31, § 2, van het APKB bepaalt het statuut o.m. de termijnen van verjaring van de "feiten" die aanleiding kunnen geven tot een tuchtvordering.

.../...

Het bepaalde in artikel IX 34, eerste lid, luidens hetwelk de tuchtvordering alleen betrekking mag hebben op feiten die werden "vastgesteld" binnen een termijn van zes maanden voorafgaande aan de datum waarop de vordering wordt ingesteld, beantwoordt niet aan het bedoelde voorschrift van het algemene-principesbesluit. De ontworpen bepaling maakt immers de bestraffing mogelijk van feiten ongeacht het tijdstip waarop ze zich hebben voorgedaan (1), als de tucht-vordering maar wordt ingesteld binnen zes maanden na de "vaststelling" van die feiten.

Artikel X 2

In paragraaf 1, derde lid, redigere men de tweede volzin als volgt : "Uit de notulen moet blijken dat deze regel in acht werd genomen." (zie de opmerking bij artikel IX 9).

Artikel X 4

In artikel I 2, 11°, van het ontwerp wordt de term "raadgever" gedefinieerd. Gelet op die definitie, schrijven men in artikel X 4, eerste lid : "... en hij mag zich laten bijstaan door een raadgever.".

(1) Zie de toelichting bij het ontworpen besluit (commentaar bij artikel IX 34).

Artikel X 6

1. Luidens het eerste lid van dit artikel kan de ambtenaar "na vijftien kalenderdagen sedert de dag dat de schorsing in het belang van de dienst uitwerking heeft gekregen", beroep instellen bij de raad van beroep.

Allicht wordt bedoeld dat het beroep kan worden ingesteld "binnen vijftien kalenderdagen vanaf de dag ..." in plaats van "na vijftien kalenderdagen sedert de dag ...". Zoals de bepaling thans geredigeerd is, houdt ze immers een beperking in van het recht op beroep dat door artikel 40, § 2, van het APKB wordt toegekend.

2. Uit artikel 40, § 2, van het APKB, gelezen in samenhang met artikel 36, § 3, moet worden afgeleid dat de raad van beroep enkel bevoegd is om een advies te geven, en niet om een beslissing over de rechtstoestand van de betrokken ambtenaar te nemen. Volgens het tweede lid van artikel X 6 van het ontwerp wordt aan dit advies, in het geval dat het ongunstig is, wel een beslissing gekoppeld, namelijk de handhaving van de schorsing. Zulks is niet in overeenstemming met het APKB.

3. Artikel X 6 regelt het beroep tegen de schorsing. In het tweede en het derde lid wordt enkel rekening gehouden met de beoordeling van de schorsing zelf, niet met de beoordeling van de gevolgen die daaraan gehecht worden. Nochtans bepaalt artikel 40, § 2, van het APKB dat de ambtenaar ook een beroep moet kunnen instellen tegen de

.../...

eventuele ontzegging van het recht om aanspraken op bevordering en op verhoging in wedde te doen gelden en tegen de eventuele weddevermindering (zie i.v.m. die bijkomende maatregelen artikel X 3, eerste lid, van het ontwerp).

De tekst zou duidelijker moeten maken dat niet enkel tegen de schorsing zelf, maar ook tegen de hiervoor bedoelde maatregelen een beroep ingesteld kan worden.

Deel XI - Het verlof en de administratieve toestand tijdens verlof

1. In verband met de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen beslissingen inzake verlof, wordt verwezen naar opmerking 3.2 bij artikel II 4.

2. Het ontwerp bevat geen bepalingen i.v.m. het verlof voor palliatieve verzorging. De vraag is of zulks niet het gevolg is van een vergetelheid (1).

Artikel XI 16

Dit artikel voorziet in een bevallingsverlof.

(1) Vgl. artikel XI 43, § 1, van het Vlaams personeelsstatuut.

De aandacht van de stellers van het ontwerp wordt gevestigd op artikel 9 van richtlijn 92/85/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 inzake de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid op het werk van werkneemsters tijdens de zwangerschap, na de bevalling en tijdens de lactatie. Naar luid van die bepaling dienen de lidstaten de nodige maatregelen te nemen opdat zwangere werkneemsters recht hebben op vrijstelling van arbeid zonder loonderving om zwangerschapsonderzoek te kunnen ondergaan, indien dit onderzoek gedurende de werktijd moet plaatsvinden. Die bepaling wordt in het ontwerp niet omgezet.

Artikel XI 18

Dit artikel voorziet in de mogelijkheid voor een ambtenaar om een ouderschapsverlof te krijgen.

Clausule 2.1 van de overeenkomst bedoeld in richtlijn 96/34/EG van de Raad van 3 juni 1996 betreffende de door de UNICE, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake ouderschapsverlof, voorziet in een "individueel recht op ouderschapsverlof". Zoals artikel XI 18 van het ontwerp is geredigeerd, gaat het niet om een recht, maar om een gunst. Dit strookt niet met de richtlijn.

Artikel XI 19

1. Dit artikel voorziet in het recht voor een ambtenaar op een opvangverlof, wanneer een kind beneden tien jaar

.../...

in zijn gezin wordt opgenomen met het oog op adoptie of pleegvoogdij. Het opvangverlof bedraagt ten hoogste zes of ten hoogste vier weken, naargelang de leeftijd van het kind.

De hiervoor genoemde clause 2.1 van de raam-overeenkomst die het voorwerp is van richtlijn 96/34/EG, voorziet in een individueel recht op ouderschapsverlof van ten minste drie maanden, niet enkel bij geboorte, maar ook bij adoptie. In zoverre het opvangverlof met een ouderschapsverlof gelijkgesteld kan worden, dient vastgesteld te worden dat het ontwerp in een kortere termijn voorziet dan de richtlijn. Het ontwerp dient op dit punt te worden aangepast.

2. Volgens paragraaf 1, vijfde lid, kan het verlof onder de twee echtgenoten of samenwonende partners verdeeld worden, als zij allebei personeelslid van de VMW zijn.

De gemachtigde ambtenaar heeft verklaard dat die regeling impliceert dat de beide partners niet beiden het opvangverlof voor de volle termijn kunnen genieten.

Het valt te betwijfelen of die beperking in overeenstemming is met clause 2 van de genoemde raam-overeenkomst.

Bovendien moet vastgesteld worden dat het ontwerp aldus een onderscheid in het leven roept tussen personeelsleden wier partner tewerkgesteld is bij de VMW en personeelsleden wier partner elders tewerkgesteld is. Opdat

.../...

dit onderscheid verenigbaar zou zijn met de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, zou het redelijk verantwoord moeten zijn. Ook hier kan betwijfeld worden of een dergelijke verantwoording wel gegeven kan worden.

Artikel XI 24

In fine van dit artikel kan eenvoudig geschreven worden : "bepaald in artikel XI 28".

Deze opmerking geldt eveneens voor de artikelen XI 26 en XI 44, § 3.

Artikel XI 35

Luidens dit artikel bepaalt de raad van bestuur de functies waarvan de titularissen niet in aanmerking komen voor een verlof voor verminderde prestaties.

Het verlof voor verminderde prestaties is geen recht, maar een gunst die wordt toegestaan na afweging van de noden van de goede werking van de dienst (artikel XI 27). Voor de ambtenaren die bepaalde functies bekleden, wordt de mogelijkheid van een dergelijke afweging zonder meer uitgesloten. De vraag rijst of voor die ongelijke behandeling een rechtens aanvaardbare verantwoording kan worden gegeven.

.../...

In dat verband kan de aandacht gevestigd worden op het feit dat diezelfde ambtenaren het recht hebben op andere verlofstelsels, zoals bevallingsverlof, ouderschapsverlof of verlof voor de opvang met het oog op adoptie of pleegvoogdij, waardoor blijkt gegeven wordt van de opvatting dat de instelling in staat is de openbare dienst te verzekeren zelfs indien ambtenaren die een bepaalde functie bekleden gedurende een zekere periode niet beschikbaar zijn. Het is in het licht daarvan niet vanzelfsprekend dat a priori wordt uitgesloten dat diezelfde ambtenaren 50 % tot 90 % (1) zouden werken.

In zoverre de ontworpen bepaling vooral hogere ambtenaren zou beogen, kan nuttig verwezen worden naar de artikelen 7 en 8, tweede lid, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen waarbij wordt voorzien in de mogelijkheid om af te wijken van de principiële uitsluiting van hogere ambtenaren van o.m. het verlof voor verminderde prestaties. Die bepalingen luiden als volgt :

"Art. 7. Al de ambtenaren die titularis zijn van een graad van rang 13 of van een hogere rang zijn uitgesloten van de verminderde prestaties wegens persoonlijke aangelegenheid, van de voltijdse en de deeltijdse loopbaanonderbreking en van de afwezigheid van lange duur wegens persoonlijke aangelegenheden. De minister bepaalt de andere ambten waarvan de titularissen, om redenen die inherent zijn aan de goede werking van de dienst, uitgesloten zijn van dezelfde verloven en afwezigheden.

(1) Zie artikel XI 29.

De secretaris-generaal kan evenwel, in de gevallen waarin de goede werking van de dienst erdoor niet wordt verstoord, de titularissen van de ambten, uitgesloten door of krachtens het eerste lid, die erom verzoeken toestaan om de verloven en de afwezigheden te genieten opgesomd in hetzelfde lid.

Art. 8. (...)

De verloven, afwezigheden en dienstvrijstellingen worden toegekend aan de secretaris-generaal door de minister onder wie deze ressorteert" (1).

Artikel XI 38

In het eerste lid is sprake van het "overleg in het tussenoverlegcomité". In dit verband kan verwezen worden, mutatis mutandis, naar de opmerking bij artikel VIII 2.

Artikel XI 44

In paragraaf 1 van dit artikel wordt verwezen naar het koninklijk besluit van 28 februari 1991 betreffende de onderbreking van de beroepsloopbaan in de besturen en andere diensten van de ministeries, en naar het koninklijk besluit

(1) Ook artikel 2 van het vroegere koninklijk besluit van 28 februari 1991 betreffende de onderbreking van de beroepsloopbaan in de besturen en andere diensten van de ministeries gaf de minister de mogelijkheid "in de gevallen waarin de goede werking van de dienst erdoor niet wordt verstoord", de titularissen van de uitgesloten ambten een loopbaanonderbreking toe te staan.

van dezelfde datum betreffende de halftijdse loopbaanonderbreking in de rijksbesturen.

De genoemde besluiten zijn met ingang van 1 december 1998 vervangen door het koninklijk besluit van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen.

Om er geen twijfel over te laten bestaan dat ook de bepalingen van het koninklijk besluit van 19 november 1998 van toepassing zijn, zou in het ontwerp uitdrukkelijk naar de bepalingen ervan verwezen kunnen worden. Een andere mogelijkheid bestaat erin, in artikel XI 44, § 1, eenvoudig te verwijzen naar de "federale regeling inzake voltijdse of halftijdse onderbreking van de beroepsloopbaan", zonder verdere precisering.

Artikel XI 45

In verband met de verwijzing, in paragraaf 1, naar het koninklijk besluit van 28 februari 1991 betreffende de onderbreking van de beroepsloopbaan in de besturen en andere diensten van de ministeries, wordt verwezen naar de opmerking hiervóór, bij artikel XI 44.

Artikel XI 51

In paragraaf 1, tweede lid, wordt verwezen naar een "besluit van 26 juli 1988 van de Commissie van de Europese

.../...

Unie tot vaststelling van de regeling van toepassing op de bij de diensten van de Commissie gedetacheerde nationale deskundigen".

Het genoemde besluit is thans vervangen door het besluit van de Europese Commissie van 7 januari 1998 houdende regeling van toepassing op de nationale deskundigen die bij de diensten van de Commissie zijn gedetacheerd. Voortaan dient dan ook naar dat besluit te worden verwezen.

Deze opmerking geldt eveneens voor artikel XI 53, § 1.

Artikel XI 54

In paragraaf 2 wordt voorzien in de bekendmaking van een oproep, met het oog op de toepassing van het voornoemde besluit van de Europese Commissie van 26 juli 1988.

Het besluit van 26 juli 1988 berustte op een stelsel waarbij de diensten van de Europese Commissie opgave deden van het aantal deskundigen waarvan zij om detachering verzochten en van de beroepskwalificaties welke die deskundigen dienden te bezitten. De Commissie gaf die informatie dan door aan o.m. de permanente vertegenwoordigingen van de lidstaten.

In het stelsel dat is ingevoerd bij het voornoemde besluit van 7 januari 1998 wordt niet meer voorzien in een kennisgeving van de behoeften van de Commissie aan de

.../...

lidstaten. Bovendien wordt bepaald dat de detachering tot stand komt door middel van een briefwisseling tussen het Directoraat-generaal Personeelszaken en algemeen beheer van de Commissie en de permanente vertegenwoordiging van de betrokken lidstaat.

In die omstandigheden dient artikel XI 54, § 2, herwerkt te worden. De vraag rijst zelfs of die bepaling niet helemaal weggelaten moet worden.

Artikel XI 57

In het eerste lid schrijve men : "Het statutaire personeelslid wiens opdracht verstreken is, of wiens opdracht beëindigd of onderbroken is ten gevolge van een beslissing van de betrokken Vlaamse minister, de Europese Commissie of het statutaire personeelslid zelf, ...".

Artikel XI 67

In paragraaf 1 wordt verwezen naar het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende de afwezigheden wegens persoonlijke aangelegenheid.

Dit besluit is met ingang van 1 december 1998 vervangen door het hiervóór genoemde koninklijk besluit van 19 november 1998.

.../...

Mutatis mutandis wordt dan ook verwezen naar de opmerking bij artikel XI 44.

Deze opmerking geldt eveneens voor artikel XI 70, eerste lid.

Artikel XI 70

Het opschrift van de wet van 3 juli 1967, vermeld in het tweede lid, 1°, is gewijzigd bij de wet van 19 oktober 1998. Voortaan moet gelezen worden : "wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, ...".

Artikel XI 71

1. Het politiek verlof bedoeld in het in paragraaf 1 van dit artikel vermelde decreet van 30 november 1988, is een van rechtswege toegekend verlof. Het is dan ook overbodig dat recht op verlof te bevestigen in het ontwerp.

Paragraaf 1 kan derhalve beter uit het ontwerp worden weggelaten. Paragraaf 2 zou dan kunnen worden geredigeerd als volgt :

"Wanneer een ambtenaar met toepassing van het decreet ... verlof krijgt, beslist de raad van bestuur ...".

.../...

2. De stellers van het ontwerp dienen zich erover te beraden of geen vergelijkbare regeling moet worden ontworpen voor de vervanging van personeelsleden die verlof krijgen met toepassing van het bijzonder decreet van 26 juni 1995 houdende instelling van een regime van politiek verlof voor de personeelsleden van de diensten van de Vlaamse regering die een mandaat als lid van de Vlaamse Raad of de Vlaamse regering uitoefenen.

Artikel XII 2

Om in overeenstemming te zijn met artikel 50, eerste lid, 1°, van het APKB moet in paragraaf 1, 1°, van artikel XII 2 ook bepaald worden dat de hoedanigheid van ambtenaar wordt verloren wanneer de onregelmatigheid van de benoeming wordt vastgesteld tijdens de procedure voor de Raad van State.

Artikel XII 3

Volgens het tweede lid geldt o.m. de bepaling van het eerste lid, 2°, niet voor de stagedoende statutaire personeelsleden. Dat eerste lid, 2°, voorziet in de ambtsneerlegging in geval van pensionering.

Indien de leeftijdsgrens wegvalt voor de aanwerving van een ambtenaar (zie hiervóór, de opmerking bij artikel VI 3), dient ermee rekening te worden gehouden dat ook een stagedoend personeelslid de pensioengerechtigde leeftijd kan bereiken.

.../...

Artikel XII 7

Men schrijve in paragraaf 1, tweede lid : "Een tweede opeenvolgende evaluatie «onvoldoende» wordt gelijkgesteld met ...".

Artikel XIII 9

1. Men schrijve in paragraaf 1, 2°, van dit artikel : "... onder de toepassing viel van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector" (1).

2. In paragraaf 1, 4°, schrappe men de woorden "aldaar «moederschapsrust» genoemd" : die term komt niet voor in artikel 39 van de arbeidswet.

Dezelfde opmerking geldt voor de artikelen XIII 93, 3°, en XIII 130, 3°.

3. In paragraaf 1, 6°, b, schrijve men beter "half-tijdse loopbaanonderbreking" dan "loopbaanhalvering".

(1) In het tekstvoorstel is rekening gehouden met de wijziging van het opschrift van de wet van 3 juli 1967 bij de wet van 19 oktober 1998 (zie hiervóór, de opmerking bij artikel XI 70).

Verder ontbreekt in paragraaf 1, 6°, vergeleken met de overeenstemmende bepaling in het Vlaams personeelsstatuut (artikel XIII 9, § 1, 6°), het vormingsverlof. De vraag rijst of dit geen vergetelheid is.

Artikel XIII 10

1. In paragraaf 1, eerste lid, 2°, e, schrijve men, in fine : "budgettaire voorstellen 1979-1980".

2. In paragraaf 2, 1°, b, kan, naast het Nationaal Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek (NFWO), ook het "Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek - Vlaanderen (FWO-V)" vermeld worden.

Artikelen XIII 21 en XIII 23

Bij het besluit van de Vlaamse regering van 5 oktober 1999 tot wijziging van het Vlaams personeelsstatuut van 24 november 1993, wat de betaling van het gedeeltelijk maandloon betreft, zijn de bepalingen van het Vlaams personeelsstatuut met betrekking tot de berekening van het salaris bij onvolledige diensten vervangen door de volgende formule (nieuw artikel XIII 25, § 1, van het VPS) :

$$M = (VW/PW) \times n \% \times NM$$

waarbij

.../...

- M = het te betalen maandloon (100 %);
- VW = het aantal werkdagen waarvoor betaling is verschuldigd;
- PW = het aantal te presteren werkdagen op basis van het werkrooster van de ambtenaar;
- n % = het percentage waaraan de ambtenaar prestaties verricht;
- NM = het normaal maandsalaris (100 %) = het jaarsalaris/12 (100 % en voor voltijdse prestaties)".

In geval van verlof voor verminderde prestaties overeenkomstig artikel XI 41, § 1, van het VPS (1), "wordt het salaris, bekomen volgens de (hiervóór vermelde) berekeningswijze (...) vermenigvuldigd met :

- 1,2 voor halftijdse prestaties;
 - 1,05 voor viervijfde prestaties;
 - 1,022222 voor negentiende prestaties"
- (nieuw artikel XIII 25, § 2, van het VPS).

Het komt de stellers van het voorliggende ontwerp toe te oordelen of dezelfde formules moeten worden gehanteerd voor de VMW (artikelen XIII 21, §§ 4 tot 6, en XIII 23, §§ 1 en 2). In voorkomend geval moeten de verwijzingen in het ontwerp worden aangepast (zie de artikelen XIII 28, § 2, XIII 32, § 2, XIII 40, § 2, XIII 56, § 3, XIII 84, § 3, XIII 90, XIII 94, b, en XIII 133, § 2, 2°).

(1) Zie artikel XI 34, § 1, van het voorliggende ontwerp.

Artikel XIII 35

Volgens dit artikel wordt het weddecomplement niet in aanmerking genomen voor de pensioenberekening, en worden daarop noch werkgevers-, noch werknemersbijdragen in het kader van de rust- en overlevingspensioenen aangerekend.

Het staat niet aan de Vlaamse regering om te bepalen in hoeverre een weddecomplement, toegekend aan een personeelslid van een openbare instelling, onderworpen is aan bijdragen in het kader van de pensioenregeling. Daartoe is een decretale grondslag vereist, welke te dezen ontbreekt.

Artikel XIII 44

In het eerste lid vervange men het woord "inschakeling" door "inschaling".

Artikel XIII 61

Luidens dit artikel kan de ambtenaar van niveau K geen aanspraak maken op het voordeel van de toelage voor het presteren van overuren.

Een dergelijk onderscheid tussen personeelsleden van niveau K en die van de andere niveaus is enkel verantwoord indien daarvoor objectieve redenen voorhanden zijn.

.../...

Dezelfde opmerking geldt voor de analoge bepalingen van artikel XIII 70 (toelage voor nachtwerk) en van artikel XIII 82 (toelage voor ongezond werk).

Hoofdstuk IVbis (artikelen XIII 61bis tot XIII 61quinquies)

Dit hoofdstuk en deze artikelen (en de volgende hoofdstukken en artikelen) moeten vernummerd worden. In de oorspronkelijke tekst van een verordening mogen geen artikelen bis, ter, ... voorkomen.

Deze opmerking geldt eveneens voor artikel XIV 35bis, alsmede voor deel XIV, titel III, hoofdstuk IV, afdeling 8bis en artikel XIV 51bis.

Artikel XIII 108

De woorden "als ze geen ongeval hebben" kunnen beter worden weggelaten. Dat de ambtenaren slechts recht hebben op de toelage als ze geen aan hen te wijten ongeval of schade hebben veroorzaakt, wordt immers nader bepaald in artikel XIII 112.

Artikel XIII 135

Volgens dit artikel wordt een diplomatoelage verder toegekend aan de personeelsleden die op 1 januari 1995 een toelage kregen wegens het bezit van een diploma administratief recht, afgegeven door een school opgericht door het provinciaal bestuur.

.../...

Het is niet duidelijk hoe het verschil in behandeling tussen de houders van dit diploma en de houders van andere diploma's verantwoord kan worden. Er dient met name aangetoond te worden dat dit verschil verantwoord is, niet enkel op het ogenblik dat het werd ingevoerd, maar ook op elk later ogenblik (1).

Artikel XIII 136

1. Van elk van de in dit artikel vermelde besluiten dienen de eventuele wijzigende besluiten vermeld te worden. Bij tal van besluiten ontbreekt een opsomming van de wijzigende besluiten, of is de opsomming onvolledig.

2. In 3°, c, schrijve men : "koninklijk besluit van 13 februari 1981 houdende ...".

Artikel XIV 6

Wat het sub 6° van dit artikel bepaalde nationaliteitsvereiste betreft, wordt verwezen naar opmerking 2 bij artikel VI 1.

(1) Zie R.v.St., 1 juli 1999, Deminne en Imbreckx, nr. 81.583.

Artikel XIV 15

Volgens dit artikel kan een contractueel personeelslid worden gedetacheerd.

Vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid verdient het aanbeveling te bepalen welke de gevolgen zijn van een detachering op de arbeidsovereenkomst (die wordt allicht geschorst) en op de geldelijke regeling.

Artikel XIV 37

In dit artikel wordt verwezen naar de regeling inzake "voorbehoedsverlof" voor statutaire personeelsleden.

Er moet opgemerkt worden dat de term "voorbehoedsverlof" niet gebruikt wordt in deel XI. In artikel XI 68 wordt wel de term "preventief verlof" gebruikt.

Artikel XIV 44

In paragraaf 4 wordt verwezen naar artikel XIII 22, § 5. Kennelijk is hier artikel XIII 21, § 5, bedoeld.

Artikel XIV 44, § 4, zal eventueel aangepast moeten worden, in het licht van de opmerking die gemaakt is bij de artikelen XIII 21 en XIII 23.

.../...

Artikel XIV 55

Dit artikel kan beter geredigeerd worden als volgt :

"Art. XIV 55. Het contractuele personeelslid dat belast is met het besturen van aan de Maatschappij toebehorende autovoertuigen of mechanische werktuigen, ontvangt een toelage volgens dezelfde regeling als het statutaire personeelslid."

Artikel XIV 56

Voorzover er voor het verschil in behandeling tussen statutaire personeelsleden en contractuele personeelsleden, wat de vergoeding voor begrafenis-kosten betreft, een redelijke verantwoording bestaat, schrijve men dit artikel als volgt :

"Art. XIV 56. Het contractuele personeelslid ontvangt een vergoeding voor kosten, volgens dezelfde regeling als het statutaire personeelslid. Begrafenis-kosten worden echter niet vergoed."

Artikel XIV 59

In verband met de diplomatoelage wordt verwezen naar de opmerking bij artikel XIII 135.

.../...

Artikel XV 2

Gelet op het bepaalde in artikel XV 1, derde lid, dienen in artikel XV 2 de woorden "statutaire personeelslid" vervangen te worden door "overgenomen statutaire personeelslid".

Artikel XV 3

1. In het eerste lid is sprake van het leeftijdsvereiste dat geldt voor de statutaire ambtenaren.

Die verwijzing zal eventueel aangepast moeten worden, in het licht van hetgeen opgemerkt is bij artikel VI 3.

2. In verband met de verwijzing, in het tweede lid, naar de geneeskundige dienst bedoeld in artikel VI 1, § 1, wordt verwezen naar opmerking 1 bij artikel VI 1.

Artikel XVII 3

Men vervange het woord "afgeschaft" door "opgeheven".

De tweede zinsnede moet vervangen worden door een bepaling waarbij precies wordt aangegeven welke bepalingen van het ontworpen besluit gewijzigd worden, en in welke zin ze gewijzigd worden.

.../...

Artikel XVIII 1

De artikelen XIII 128 tot XIII 134 hebben, blijkens hun inhoud zelf, betrekking op het jaar 1994. Die bepalingen dienen dan ook uitwerking te krijgen met ingang van 1 januari 1994.

Bijlage 2

Deze bijlage is niet aangepast aan de meest recente wijziging van het APKB (koninklijk besluit van 15 juli 1998).

Met ingang van de datum waarop die wijziging in werking getreden is (29 augustus 1998), dient ook de bijlage van het ontwerp aangepast te worden.

Bijlage 3

Er wordt verwezen naar de opmerkingen bij de artikelen II 6 en VIII 7.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	W. DEROOVER,	kamervoorzitter,
	D. ALBRECHT,	staatsraden,
	P. LEMMENS,	
	A. ALEN,	assessoren van de
	H. COUSY,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. G. VAN HAEGENDOREN, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. J. DRIJKONINGEN, referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS

W. DEROOVER